

Handelingen 19 : 2a

Het voelt bijna als een mes op de keel, of niet: hebt u de Heilige Geest ook ontvangen...? Of je dat maar even direct kunt vertellen, midden in die winkelstraat, in het gesprek met je jeugdouders... Keuring in 2 minuten, u krijgt direct de uitslag: of je een echte christen bent of niet. Of je echt wedergeboren bent of niet.

Ik vermoed maar zo, dat velen van ons voor zo'n directe vraag zouden wegduiken – zou ik zelf waarschijnlijk ook doen. Oók natuurlijk omdat je van zo'n vraag nogal onzeker kunt worden. De Heilige Geest ontvangen... waar merk ik dat aan? Wanneer was dat dan? Wat voel ik dan, wat ervaar ik dan?

Tegelijk is het een vraag waar je zelf óók behoorlijk mee kunt rondlopen, ook als je géén mensen tegenkomt die je deze vragen stellen. Misschien zit *jij* er wel mee, juist op Pinksteren: ik vier nu de uitstorting van de Heilige Geest, ik hoor uit de Bijbel van hoe mensen met de Geest vervuld worden – en ik dan? Heb ik zélf de Heilige Geest eigenlijk wel? Volgens mij voel ik niet wat ik dan wél zou moeten voelen: blijdschap, vrede, zekerheid, strijd tegen de zonde... ik vind het geloof juist heel moeilijk, ik moet er soms met de haren bijgesleept worden... heb *ik* de Heilige Geest wel ontvangen? Een vraag die heel wat jongeren en ouderen vandaag zal bezighouden.

En tegelijk *voel* je: die vraag móet beantwoord worden. De mensen in Efeze konden niet tegen Paulus zeggen: Paulus, die vraag doet er niet toe, wij geloven toch?

En daarom toch ook voor ons vanavond: hebt ú de Heilige Geest ontvangen? Viert u vandaag iets waar u in deelt, of viert u iets waar u buiten staat?

Paulus stelt die vraag in Efeze waar hij een aantal 'discipelen' (1) ontmoet. Uit het vorige hoofdstuk blijkt dat Paulus wel even in Efeze is geweest, maar alleen een poosje in de synagoge heeft gesproken, en toen weer is weggegaan. Maar er blijken in Efeze, als hij later terugkomt, toch ook een aantal discipelen te zijn – 12 mannen die buiten de synagoge om Jezus belijden. Ze geloven in Hem.

Nou, daar ben je altijd blij mee, als je op een camping of in je nieuwe klas mensen tegenkomt die óók geloven. Zeker in in zo'n afgodische cultuur als in Efeze. Dus gaat Paulus ook met hen in gesprek, hij zoekt de gemeenschap der heiligen.

Toch moet Paulus in dat gesprek iets opgevallen zijn; hij moet iets gemerkt/gemist hebben bij deze mannen. Heb jij dat ook wel eens? Ergens voel je een stukje afstand, een andere golflengte... geloven we eigenlijk wel hetzelfde?

Nou moet je daar natuurlijk altijd erg mee oppassen, met te zeggen: ik mis iets bij jou. Wij keuren elkaars geloof zo makkelijk – veel makkelijker dan ons eigen geloof. We zijn al gauw beter in buurtonderzoek dan zelfonderzoek.

Maar bij *Paulus* gaat het om de fundamenten van het geloof! Het gaat hem om de Heilige Geest! Om het geloof dat opkomt op de drie-eenheid van God, het geloof dat het werk van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest belijdt. Dat is het geloof dat zicht heeft op het volle werk van God. Dat steekt diep. Want geloof dat geen recht doet aan het werk van de Vader, het werk van de Zoon en het werk van de Heilige Geest, dat is op z'n minst een ketters geloof en op z'n slechtst een onchristelijk geloof.

En dat heeft Paulus gemerkt – en zijn vraag is dan ook raak, hij legt de vinger op de zere plek: hebt u de Heilige Geest ook ontvangen toen u tot geloof kwam?

U merkt denk ik wel, dat Paulus die vraag niet keurend of afkeurend stelt. Ergens anders zegt hij dat hij de gelovigen nog graag wil leren 'wat nog aan hun geloof ontbreekt'. Het is de liefde die onderwijzen wil, liefde die de ander in het geloof rijker wil maken. Liefde die niet

zegt: joh, weet jij dat niet, wat slecht van jou – maar liefde die zegt: zal ik je daar eens wat meer over vertellen? Zodat het voor jou ook rijker en dieper mag worden? Paulus' vraag is een *uitnodigende* vraag.

Het *antwoord* intussen is meer dan onthutsend, vindt u niet?! Ze zeggen: we hebben niet eens gehoord dat er een Heilige Geest *is!* Nou zeg... het kleinste kind in de kerk weet dat de Heilige Geest er is! 't Staat in je allereerste zondagsschool-boekje, in je allereerste bijbeltje! Of ligt het anders? Uit de grondtekst kun je namelijk ook vertalen: wij hebben niet eens gehoord dat Hij er *ál* is – ze weten wel dat de Heilige Geest *bestaat*, maar hebben nog niet gehoord van Zijn werk, van Pinksteren...ze wonen ook helemaal in het Griekse Efeze, ver van Jeruzalem? Blijkbaar zijn ze niet op de hoogte van het Pinksterwonder in Jeruzalem. Dat is hen gewoon nog niet verteld.

We moeten hiervoor even terug naar het vorige hoofdstuk. Wie heeft deze mannen onderwijs gegeven: dat was Apollos. Een vurige Jood, die de vonken van de hemel preekte, en die dus ook in Efeze wat aanhang heeft gekregen, deze 12 mannen.

Máár, staat in 18:25, Apollos wist alleen maar van de doop van Johannes. Apollos blijkt een discipel te zijn van Johannes de Doper, de voorloper van de Heere Jezus. Je hoort in Apollos' preken de preken van Johannes terug. Het gaat dus over de Heere Jezus, die door Johannes als Lam van God is aangewezen, het gaat ook over de bekering en de doop van de bekering. Maar...Johannes de Doper is tijdens het leven van de Heere Jezus op aarde gestorven, onthoofd door Herodes. Johannes heeft dus niet meer meegemaakt dat de Heere Jezus is gestorven, is opgestaan, naar de hemel is gegaan en Zijn Geest heeft uitgestort. Bij Johannes was dus wel de verwáchting van de Messias, maar de vervúlling heeft hij niet meer meegemaakt. Dat Jezus een nieuw doopbevel heeft gegeven (Matth.28) dus ook niet.

Apollos heeft als leerling van Johannes dus alleen maar het eerste begin geleerd: het eerste begin van het geloof in Jezus.

Nu begrijpen we ook waarom Aquila en Priscilla in 18:26 met Apollos zijn gaan praten. Deze twee gemeenteleden hebben van Paulus in Korinthe het héle evangelie gehoord; zij zijn ook in Efeze terechtgekomen, en als ze Apollos horen preken merken ze dat zijn kennis van Jezus ergens ophoudt. Ze leggen hem de weg van God nauwkeuriger uit. Dat is de weg van Christus, de weg die Jezus door dood en opstanding is gegaan. Moeten we goed onthouden, om deze daad van Aquila en Priscilla niet te pas en te onpas over te nemen. Het gaat hier niet over bijzaken, ook niet over bevindingen, maar het gaat over de weg van het heil, en hoe Christus dat verworven heeft.

Apollos is toen vrij snel uit Efeze vertrokken – maar er blijken dus nog 12 mannen te zijn die bij het oude onderwijs van Apollos zijn blijven steken. De bijscholing die Apollos heeft gehad, hebben zij nog niet gehad.

Gemeente, we onderbreken even de geschiedenis. Het is best ingrijpend wat we hier meemaken. Laten we het even breed trekken: hier hebben we een voorbeeld van een niet-complete prediking. Kijk, nu is geen éneke preek compleet, het gaat hier ook niet over één preek waaraan wat mankeert. Het gaat over de boodschap zoals die over de hele linie door Apollos verkondigd is. Een preek met hele goede, bijbelse elementen: het gaat over bekering, het gaat over de verwachting van Jezus en Zijn Koninkrijk. Maar het kruis en de opstanding ontbreken nog. Daar moet je op letten: worden wij in de prediking bij het kruis en het open graf geplaatst? Dieper nog: is de prediking alleen wet, of ook evangelie? Bij Apollos dreigde denk ik het eerste. Maar ook omgekeerd: is de prediking alleen evangelie, of ook wet? Ik kom

daar straks nog wel op terug. Maar in de christelijke prediking moeten de fundamenten van het heil helemaal zichtbaar worden. Het volle werk van God.

Want, en dat is het tweede (en dan denk ik aan een pakkende zin uit een brochure over de prediking): wat niet gepreekt wordt, wordt ook niet geloofd. Wat je in de prediking niet hoort, dan kun je ook niet overnemen, niet geloven. Prediking vormt ons geloof, maar kan er ook toe leiden dat we bepaalde dingen in ons geloof gewoon niet meer weten. Daarom moet de kerk ook in onze dagen toezien op de prediking van haar dienaren, en wie ze daartoe toelaat.

Want zie je nu wat voor soort geloof die mannen in Efeze hebben door de prediking van Apollos? Ze blijven ergens wat steken. Ze hebben ijver voor God en willen een leven van bekering leiden. Ze hebben zich door Apollos laten dopen, ze wilden echt een streep trekken in hun leven, en naar de wil van God gaan leven. En wat Jezus betreft: ze weten van Zijn wonderen en Zijn woorden, en ze zijn nu in afwachting van de doorbraak van Zijn Koninkrijk – dat Koninkrijk waardoor ze alleen maar door bekering kunnen binnengaan. Ze zijn er klaar voor.

Maar wat ontbreekt, denkt u?

Omdat ze niet van Christus' dood en opstanding weten, weten ze ook niet van de *vergeving* van de zonden! Ze weten niet van het *heil* dat Christus tot stand heeft gebracht! En omdat ze er niet van weten, leven ze er ook niet uit – en dat kun je ze eigenlijk niet kwalijk nemen. Maar dát moet Paulus dus gemerkt hebben: ze spraken wel over Jezus, maar niet over de vreugde van het heil; niet over de genade die in Christus Jezus; wel over bekering, maar niet over bekering als vrucht van de dood en opstanding van Christus!

Nu gaan wij er vanavond maar even bij zitten. Hoe staat het met úw geloof, het jouwe? Want ik neem maar aan dat iedereen in de kerk zegt: ik geloof – staat in uw en jouw geloof de gekruisigde en opgestane Christus centraal? Leef je uit het heil dat Hij verworven heeft? Weet je van de *genade* van God? Heb je in je leven een antwoord op de vraag, hoe je met God verzoend wordt?

Óf...blijft je geloof misschien ook wat steken? Dat geloof voor jou of voor u betekent: christelijk leven, geloven dat God/Jezus bestaat – maar dat je eigenlijk wel merkt dat je hárt er nog niet zo mee vervuld is? En dat je eigenlijk ook niet zoveel over het werk van de Heere Jezus kunt vertellen, wat Zijn kruis en opstanding nou voor je betekent – misschien omdat het u of jou óók nooit zo is bijgebracht?

Dáár vraagt Paulus in Efeze naar. Dát voelt hij aan, in gesprek met deze mannen: hebben ze de Heilige Geest wel ontvangen? Want de Geest verheerlijkt Christus in de harten. Omdat Hij de Geest ván Christus is. Waar de Geest komt, daar komt Christus. Dat mag je nooit uit elkaar trekken. Je kunt Christus ontvangen zonder de Geest, en je kunt de Geest niet ontvangen zonder Christus. Eigenlijk is de vraag die Paulus stelt, dus nagenoeg inwisselbaar voor een andere: kent u de gekruisigde en opgestane Christus?! Leeft u uit Hem, spreekt u uit Hem? Of nog eenvoudiger: hebt u de Heere Jézus lief? Kun je díe vraag beantwoorden? En van wie heb je die liefde anders geleerd en ontvangen dan van de Heilige Geest! Dat is de kern van Pinksteren: de Geest verkondigt ons het gerealiseerde heil van Christus. Wijst ons dat werk aan als enig fundament van zaligheid en behoud. En Hij *prijst* Hem ons ook aan, Hij dringt ons en beweegt ons tot het geloof: Hij is het Die u behoudt en behoedt van al uw zonden, en Hij is het Die uw Koning is en u in Zijn Koninkrijk regeert!

Of iemand de Heilige Geest heeft ontvangen, moet je dus ook niet gaan meten en wegen hoeveel *kenmerken* die ander heeft (of jij zelf hebt), hetzij ervaringen, gevoelens,

veranderingen – maar moet je vragen wie Jezus voor je is. Niemand kan zeggen dat Jezus Heere is, dan door de Heilige Geest, zegt Paulus later tegen de Korinthiërs. Anders maken wij de Heilige Geest een heel zweverige Persoon, en van Pinksteren een heel zweverig feest, dat niets meer met Christus te maken heeft.

En daarom verkondigt Paulus in Efeze het geloof in Christus! Geloof is niet alleen: je bekeren, netjes leven – het is ook een hartelijk vertrouwen op Christus hebben. En dan die twee dingen niet tegen elkaar uitspelen: dat als je maar in Jezus gelooft, bekering niet meer nodig is. Paulus zegt niet: die preken van Apollos, daar hebt u niks meer aan. Want de leer van Christus houdt óók bekering in. En de *doop* van Christus houdt óók bekering in – ze heeft de doop van Johannes in zich opgenomen.

En kijk nou eens wat er in Efeze gebeurt: die 12 mannen worden opnieuw gedoopt. Ja, inderdaad: overdoop, de enige keer in de Bijbel. Want wie wel gedoopt is, maar niet in de Naam van Jezus Christus, die moet alsnog in Zijn Naam gedoopt worden. En verder is elke overdoop dwaling en zonde.

Zij worden in Christus Jezus gedoopt.

Dát geeft een verbinding! Ze worden met dezelfde doop gedoopt als waar u en jij en ik mee gedoopt worden! Wij zijn niet gedoopt met de doop van Johannes – maar met de doop van Christus. De Heere dompelde u in de Naam van de Vader, en van de Zoon en van de Heilige Geest. De Heere dompelde u in Zijn heil. Zegde u toe dat u mag delen in het werk van Christus. Dat Hij u voor Zijn rekening neemt. Dat Hij heeft volbracht wat u tot in eeuwigheid niet kon en wilde volbrengen. Dat Zijn bloed u reinigt van alle zonden.

En Hij heeft u ook gezegd dat Hij u door Zijn Geest dit heil toeëigent. Dat je uit dit heil leert leven. Met de vreugde die eruit voortvloeit. Met de pijn die het je kost. De Heilige Geest leert je de vergeving van al je zonden en de dagelijkse vernieuwing van je leven.

Hebt u de Heilige Geest ook ontvangen? Voor het antwoord op die vraag moet u niet in de spiegel kijken. Dan zie je een mens van vlees en bloed.

Maar u moet naar Christus kijken. En dán de vraag beantwoorden. *Is* Hij het, of is Hij het *niet*?

Ja...hoe bestaat het...! Die liefde heb ik niet van mezelf. Maar van de Heilige Geest Die niet alleen anderen maar ook mij gegeven is. Gemeente, écht Pinksteren begint bij Christus. En eindigt ook bij Hem.

AMEN